

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΚΗΦΙΣΙΑΣ ΑΓΙΑΡΟΥΣΙΟΥ ΚΑΙ ΩΡΩΠΟΥ
«**ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΙ ΑΝΤΙΛΑΛΟΙ**»

ΕΚΔΟΣΙΣ ΙΕΡΟΥ ΝΑΟΥ ΑΓΙΩΝ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ
ΠΕΤΡΟΥ ΚΑΙ ΠΑΥΛΟΥ ΠΕΥΚΗΣ ΑΤΤΙΚΗΣ

www.agioiapistoloi.gr e-mail: agioi.apostoloi@gmail.com

τηλ. 210 8027738

ΚΥΡΙΑΚΗ 6 ΜΑΡΤΙΟΥ 2016. ΤΗΣ ΑΠΟΚΡΕΩ.

Μνήμη Της δευτέρας και αδεκάτου παρουσίας Του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού. Των εν Αμορίω 42 μαρτύρων. Μνήμη Της ευρέσεως Του Τιμίου Σταυρού υπό Της Αγίας Ελένης.

Έτος 9^ο Τεύχος 378

π. Γεώργιος Μεταλληνός: "Αγάπη Ναι, αλλά ποια αγάπη";

«ἐφ' ὅσον ἐποιήσατε ἐνὶ τούτων τῶν ἀδελφῶν μου τῶν ἐλαχίστων, ἐμοὶ ἐποιήσατε» (Ματθ. κε' 40).

Η σημερινή ευαγγελική περικοπή έρχεται να μας υπενθυμίσει μια μεγάλη αλήθεια. Την περασμένη Κυριακή μίλησε το ιερό Ευαγγέλιο για την αγαθότητα του Θεού- Πατέρα, που περιμένει το πλάσμα του να επιστρέψει. Αυτό όμως δεν πρέπει να μας κάμει να ξεχάσουμε και την δικαιοσύνη Του. Ο Θεός δεν είναι μονάχα στοργικός Πατέρας.

Είναι και δίκαιος Κριτής. «Ούτε ὁ ἔλεος αὐτοῦ ἄκριτος, οὔτε ἡ κρίσις ἀνελεήμων» λέγει ο Μ. Βασίλειος. Θα κρίνει τον Κόσμο, μας λέγει το Ευαγγέλιο, και μάλιστα όχι αυθαίρετα, αλλά σύμφωνα με τα έργα μας. Μας φέρνει, λοιπόν, η σημερινή περικοπή ενώπιον του γεγονότος της κρίσεως. Και λέμε «γεγονότος», γιατί η παγκόσμια κρίση αποτελεί για την πίστη μας εσχατολογική βεβαιότητα και πραγματικότητα, που ομολογείται σ' αυτό το Σύμβολο μας ως εκκλησιαστική πίστη: «Και πάλιν ἐρχόμενον κρῖναι ζῶντας καὶ νεκρούς...».

Καλούμεθα, λοιπόν, σήμερα να συνειδητοποιήσουμε τρία πράγματα. Πρώτον, ὅτι Κριτής μας θα είναι ο Ι. Χριστός, ως Θεός. Σωτήρ ο Χριστός αλλά και Κριτής. Αν την πρώτη φορά ἦλθε ταπεινός στη γη, «ἵνα σώσῃ τὸν κόσμον», τώρα θα ἔλθει «ἐν τῇ δόξῃ αὐτοῦ», ἵνα κρίνῃ τον κόσμον. Αυτός που έγινε για μας «κατάρρα» πάνω στον Σταυρό, έχει κάθε δικαίωμα να μας κρίνει, αν αφήσαμε να μείνει μέσα μας και στην κοινωνία μας ανενέργητη η θυσία Του. Δεύτερον θα

κρίνει όχι μόνο τούς Χριστιανούς, ούτε μόνο τούς εθνικούς, όπως πίστευαν οι Εβραίοι για την κρίση του Θεού. Θα κρίνει όλους τούς ανθρώπους, χριστιανούς και μη, πιστούς και απίστευτους. Τρίτον βάση της κρίσεως, το κριτήριο, θα είναι η αγάπη. Η στάση μας δηλαδή απέναντι στους συνανθρώπους μας. Καθολική - παγκόσμια η κρίση, καθολικό - παγκόσμιο και το κριτήριο. Ο παγκόσμιος νόμος της ανθρωπιάς, στον οποίο συναντώνται όλοι, χριστιανοί και μη. Και όσοι ε γνώρισαν τον Χριστό και όσοι δεν μπόρεσαν να τον γνωρίσουν και γι' αυτό έμειναν μακριά από το Ευαγγέλιό Του. Στο νόμο αυτό, δεν υπάρχει χώρος για προφάσεις και δικαιολογίες. Η πείνα, η δίψα, η γύμνια, η αρρώστια, η φυλακή βρούν, δεν μπορούν να μείνουν κρυφά, για να έχει το δικαίωμα να ισχυρισθεί κάποιος πώς δεν τα πρόσεξε... Δεν μπορεί να τ' αγνοήσει κανείς, χωρίς προηγουμένως να παύσει να έχει συναισθήματα ανθρώπου, αν δεν έχει τελείως «αχρειώσει», εξαθλιώσει, την εικόνα του Θεού μέσα του.

Το συγκλονιστικό μεγαλείο και την φρικτότητα της ώρας της Κρίσεως ζωγραφίζουν με υπέροχα χρώματα οι ύμνοι της ημέρας. «Ω, ποία ώρα τότε! όταν... τίθονται θρόνοι και βίβλοι ανοίγονται, και πράξεις ελέγχονται και τά κρυπτά του σκότους δημοσιεύονται!»! Είναι φρικτή και η απλή σκέψη της ώρας της κρίσεως, γιατί όχι μόνο υπενθυμίζει την ανετοιμότητά μας να εμφανισθούμε μπροστά στο βήμα του φοβερού Κριτού, αλλά και διότι αποκαλύπτει την τραγικότητα της ζωής μας, την οποία δαπανάμε μέσα σε έργα ματαιότητος, που δεν αντέχουν στο φως της αιωνιότητος. Δεν δικαιούμεθα ενώπιον του κριτού μας για όσα ο κόσμος θεωρεί μεγάλα και σπουδαία: γνώσεις, θέσεις, τίτλους, αξιώματα, πλούτο, δόξα. Αυτά όλα είναι δυνατό μάλιστα να οδηγήσουν στην καταδίκη μας.

Κρινόμεθα βάσει της έμπρακτης εφαρμογής της αγάπης μας. Όχι ως άτομα δηλαδή, αλλά ως μέλη της ανθρώπινης κοινωνίας. Ο θεός δεν έπλασε άτομα, αυτόνομα και ανεξάρτητα. Μάς έπλασε, για να γίνουμε πρόσωπα και κοινωνία προσώπων. Και οι μεγαλύτερες αρετές, αν μείνουν απλώς ατομικές, είναι μετοχές χωρίς αντίκρουσμα ενώπιον του Μεγάλου Κριτού. Γιατί δεν βρήκαν την πραγμάτωση τους μέσα στην ανθρώπινη κοινωνία. Δεν καταξιώθηκαν σε διακονίες. Έτσι λ.χ. η γνώση είναι θεία ευλογία, όταν όμως θηρεύεται για χάρη του συνανθρώπου, για την διακονία του πλησίον. Το ίδιο και η εγκράτεια και η ευλάβεια, και η νηστεία και σύνολη η άσκησή μας. Αν όλα αυτά

γίνονται για μια ατομική δικαίωση και όχι ως διακονία των αδελφών, των πλησίων, μας ελέγχει η φωνή του Θεού: «Ἐλεον θέλω καὶ οὐ θυσίαν» (Ματ. θ' 13)! Αγάπη θέλω και όχι την θρησκευτικότητα, που αποβλέπει στην αυτοέξαρση και την αυτοπροβολή. Πού βλέπει τον τύπο ως πεμπτουσία της ευσέβειας.

Ο κόσμος έχει μάθει να εξαγοράζει τα πάντα, ακόμη και τις συνειδήσεις. Στο χώρο όμως της πίστεως δεν ισχύει ο νόμος αυτός. Η ατομική ευσέβεια δεν μπορεί να εξασφαλίσει θέση στην βασιλεία του Θεού, αν δεν γίνει πρώτα εκκλησιαστική, αν δεν συνοδεύεται δηλαδή από τα έργα της αγάπης. Ο στίβος του χριστιανού είναι και η κοινωνία και όχι μόνο το «ταμείον». Εισ το ταμείον του καταφεύγει ο Χριστιανός για τον πνευματικό του ανεφοδιασμό. Ποτέ όμως δεν εξαντλείται η πολιτεία του στο στενό χώρο της ατομικότητας του. Αν η πνευματικότητα μας είναι ορθή, θα οδηγεί σε ανιδιοτελή αγάπη. Ας το ακούσουμε μια για πάντα: Το επιχείρημα των γλυκανάλατων χριστιανών της ανευθυνότητας και του «λάθε βιώσας» δεν έχει καμιά δύναμη: «Κύτταξε την ψυχή σου» δεν σημαίνει τίποτε περισσότερο από δειλία και υποχώρηση, αν δεν συνοδεύεται και από το στίβο: «Πάλευσε για να φτιάξεις τη χριστιανική σου κοινωνία». Διαφορετικά είμασθε κατά λάθος ανάμεσα σε χριστιανούς. Η θέση μας είναι κάπου στην Άπω Ανατολή, στη νέκρωση του νιοβάνα.

Αισθάνομαι όμως την ανάγκη να προλάβω στο σημείο αυτό μια απορία. Αν κρινόμασθε βάσει της έμπρακτης αγάπης μας, τότε που πηγαίνει η πίστη; Ποια σημασία έχει ο υπέρ της πίστεως και της καθαρότητας του δόγματος αγώνας; Αν δεν έχει διαστάσεις αιώνιες, τότε γιατί να γίνεται;

Κατά την ώρα της κρίσεως η πίστη, και ως αφοσίωση και ως διδασκαλία, δεν αποκλείεται, όπως πιστεύουν εν πρώτοις πολλοί. Προϋποτίθεται. Κριτής μας είναι Ο ΧΡΙΣΤΟΣ. Μας σώζει η μας κατακρίνει η συμπεριφορά και στάση μας απέναντι του. Γιατί μας διευκρινίζει ότι στο πρόσωπο Του αναφέρεται κάθε πράξη μας προς τον συνάνθρωπό μας, καλή ή κακή. Ηθικά αδιάφορες πράξεις δεν υπάρχουν. Αν τονίζει σαν κριτήριο την αγάπη, δεν σημαίνει πώς θέλει ν' αποκλείσει την πίστη. Θέλει να προλάβει ακριβώς την καταδίκη της πίστεως εκ μέρους μας σ' ένα σύνολο θεωρητικών αληθειών χωρίς ανταπόκριση και εφαρμογή στη ζωή μας. Όπως ο κεκηρυγμένος άθεος και ο συνειδητός αρνητής της πίστεως μεταφράζει την αθεΐα και

απιστία του σε αντίθετα έργα, έτσι και ο πιστός πρέπει να κάμει την πίστη του κινητήρια δύναμη της ζωής του. Γιατί «ή πίστις χωρίς τῶν ἔργων» (Ιακ. β' 20) της αγάπης, είναι νεκρά. Δεν αποκλείει, λοιπόν, την πίστη, αφού αυτή είναι η προϋπόθεση του ορθού βίου και της σωτηρίας. Αλλά και κάτι περισσότερο. Όχι μόνο «ὁ μὴ πιστεύσας» (εις τον Χριστό) δεν σώζεται, αλλά και ο μη ορθῶς πιστεύσας. Ο Θεός δεν είναι μόνο αγάπη, είναι και αλήθεια (Ιωαν. ιδ' 6· Α' Ιωαν. δ' 8· δ' 16· ε' 6) και μάλιστα Αυτοαλήθεια. Όποιος προδίδει την αλήθεια προδίδει και την αγάπη. Η αγάπη του Χριστού «συγχαίρει δὲ τῇ ἀληθείᾳ» (Α' Κορ. ιγ' 6) συζεί δηλαδή και συνευδοκίμει με την αλήθεια, δεν υπάρχει χωρίς αυτήν. Να λοιπόν πῶς καταξιώνεται ο αγώνας για την καθαρότητα του δόγματος. Γιατί είναι αγώνας για την αγάπη, είναι η μεγαλύτερη εκκλησιαστική διακονία. Είναι αγώνας πρώτιστα κοινωνικός, γιατί γίνεται χάριν του Λαού του Θεού, για να μείνει ανεπηρέαστος από την πλάνη, που είναι πραγματική αυτοκτονία.

Αδελφοί μου!

Όταν ο Χριστός μας ανέφερε την παραβολή της Κρίσεως, οι λόγοι του μπορούσαν να νοηθούν όχι μόνο σε συνάρτηση προς τούς συγχρόνους του, αλλά και προς όσους έζησαν πριν απ' Αυτόν. Όσοι δεν γνώρισαν τον Χριστό, μπορούν να έχουν λόγους να κριθούν μόνον για την αγάπη τους, μολονότι αγάπη χωρίς πίστη στον Θεό δεν είναι ποτέ δυνατόν να υπάρχει. Όποιος ειλικρινά ασκεί την αγάπη «δέχεται» τον Θεό, έστω και αν τον αγνοεί. Ο άπιστος δεν δύναται να έχει παρά μόνο φαινομενικά αγάπη. Και μόνο εκεί, που υπάρχει βάπτισμα και «άγιο Πνεύμα», είναι δυνατό να υπάρξει «τελεία αγάπη», αγάπη χριστιανική.

Το ζήτημα όμως πρέπει, νομίζω, να τεθεί κατ' άλλο τρόπο. Όταν εμείς σήμερα ακούμε την παραβολή, δύο χιλιάδες χρόνια μετά την σάρκωση του Υιού του Θεού, πῶς είναι δυνατόν να χωρίσουμε από την αγάπη μας την (ορθή) πίστη; Το Ευαγγέλιο λέγει καθαρά: «ὁ... μὴ πιστεύων ἤδη κέκριται, ὅτι μὴ πεπίστευκεν εἰς τὸ ὄνομα τοῦ μονογενοῦς υἱοῦ τοῦ Θεοῦ» (Ιωαν. γ' 18). Μετά την ένσαρκη δηλαδή οικονομία η κρίση είναι συνέπεια της στάσης κάθε ανθρώπου έναντι του Χριστού. Κριτήριο μένει η αγάπη. Αγάπη όμως που προϋποθέτει την εις Χριστόν πίστη. Γιατί αυτή είναι η μόνη αληθινή. Αυτή μονάχα δικαιώνει και σώζει...